

GORI SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 8. SRPNJA 1951.

BROJ 28.

UČITELJ OPOMINJE PRIJATELJE

Spasitelj usrećuje svoje prijatelje u punom opsegu te riječi. No potpuno sreće ne daje nikome u ovoj dolini suza. On uzdiže u njima dođušo čžnju za potpunom srećom, ali to je nedostizivo na zemlji. Ovdje se pozizava samo jedan njezin dijelak, i to na časovito vrijeme. Potpuna je sreća tek na drugom svijetu.

Spasitelj je uzeo svoje vjerne učenike Petra, Jakoba i Ivana sa sobom na brdo Tabor i preobrazio se pred njima. Oni su uživali gledajući to preobraženje. Ali ti Taborški časovi nisu bili dugotrajni. Ubrzo je Spasitelj pozvao svoje učenike da sidu s brda bolesti u dolinu svagdašnjice, gdje se gomilaju teški oblacii briga, a borba ne prestaje. Prije toga ih Spasitelj opominje na budnost u vjeri i ljubavi i na porast svrhuvaravnoga života.

Nai je život sličan djetetu onoga kralja, proti kojemu se pobunio njezin sin i ga bacio u tamnicu. Teškim mu je lancima sapeo ruke i noge. Ali je jednoga dana velikodušno zaboravio njegovu krvnju i izrazio želju svojemu vijeću, da se sin oslobozi iz zatvora. Dva muža skoče tada i razbiju okove. Podignu na svoja leda sina kraljeva i donesu ga ocu. A otac je bio izvan sebe od radosi. Obuće mu grimizno odijelo. Nataknac zlatni prsten na ruku njegovu. I obeća mu krunu. Ali tada opazi kralj, da su na rukama i nogama njegovih tragovi i rda od okova. Zato reče: da se i to odstrani, jer prije ne će osjetiti čiste radososti zlog oslobođenja.

Taj kralj, to je Spasitelj, a oslobođenik je Njegov učenik. Rda su malene ljudske slabosti, koje su se prilijepile uz svake Evino dijete. To je rda sebičnosti, taštine, pospanosti. To je rda malih nevjernosti u svagdašnjem životu. To su sve mora prije odstraniti, nego li ih Spasitelj imati čistu radosć u svojim prijateljima. Nego li će ih moći nagraditi nebeskim blaženstvom. U tu svrhu Spasitelj kori i opominje.

Tako Spasitelj iz čiste ljubavi kuša svoje prijatelje. Prevečnji Marti iz Betanije podjeljuje ukor, a ozbiljnijim glasom drugim učenicima reče: »O bezumni i spôrga sreća za vjeronjave, šta su Proroci govorili! Nije li trebalo, da to Krist pretri i tako uđe u slavu svoju?« (Lk 23, 25 i 26). A kad su Mu govorili: »Pa nijesmo ponijeli krušku. A Ius je za mao i rekao: »Malovjerni, što razmišljate u sebi, što nemate krušku. Zar još ne razumijete niti se sjedate pet hlijebova na pet tisuća, i koliko košara nakupiste?« (Mt. 16, 7-9).

Tko dakle hoće biti učenik Kristov, taj si treba biti svijestan, da mora s Njim piti gorki kafez patnja. S Njim mora poći na Maslinskog Go-

ru i Golgotu. Zato i reče: »Nije učenik nad učiteljem, ni sluga nad svojim gospodarom. Dosta je učeniku, da bude kao Njegov učitelj i služi kao njegov gospodar. Kad su domaćina nazvali Beelzebubom, koliko će više domaća njegovec (Mt. 10, 24-26). Spasitelj nastavlja: »Ne mislite, da sam došao da donesem mir na zemlju. Nisam došao da donesem mir nego mač. Jer sam došao da rastavim čovjeka od eca njegova i kćer od matere njezine i snahu od svekrve njezine (Mt. 10, 34-36). To se razumije, da to bude, ako su im oni zapreka da Bogu služe.

Težak je život na zemlji i mnoge su potiske doče da se Bogu služi. Stoga i veli Spasitelj: »I tko ne uzme krizu svoga i ne ide za mnom, nije mene dostojan. Tko nade život svoj, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, nači će gae (Mt. 10, 38-40). Tko se pokioni svijetu i njegovim grešnim napastima i u tom nade svoj život, izgubit će ga za vječnost. Šter se protiv tomu — krije je, koji treba da uzmemeno na svoja ramena i podemo za Kristom.

Prijatelj Isusov Lazar iz Betanije leži teško bolestan. On salje svoje sestre Isusu, da Mu kažu: »Gospodinel gle, bolestan je onaj, koga ljubiti« (Iv. 13, 3). I ništa više ne rekoće. On već znaće, što Mu je čini. One imadu pouzdanje u Nj. Njegova mudrost i ljubav uredjuju sudbinu ljudi. Mjere njihova tripljenja i radosi. Oboje ublažuju. Postavljanju granice bolesti i životu. Ali

bolest Lazarova se pogoršava. Gdje je zaostao Gospodin? Još uviđek ne dolazi. Zašto ne čini čudo iz daljine? Zasto dopušta da umre? Njegov vjerni prijatelj? I on doista umre, a Učitelj se još uviđek ne pokazuje. Već četiri dana leži Lazar u grobu. Tada tek dolazi Gospodin. Bilo je prekasno. I sestre Mu predbacuju. Marta reće: »Gospodine, da si Ti bio ovde, ne bi umro brat moj. Ali sad znadim, da stogod zamoliš u Boga, da će Ti Bog dati (Iv. 11, 21-23). I Učitelj nagrađuje ovu vjernu oduševljenost. On uskrisuje njihova brata.

Uvijek je tako. Ako je neki prijatelj Spasiteljev izdržao kušnju, tada ga Spasitelj obilno nagrađuje. On mu daje mir, koga svijet ne može dati: »Mir vam svog ostavljamo, mir svoj dajem vama. Ne dajem vam ja, kao što svijet daje. Neka se ne plasi srce vaše, i neka se ne bojite (Iv. 14, 27-28). On svoje prijatelje tjeći i jača: »Ovo sam vam kazao, da u mri mir imate. U svijetu ćete imati tjeskobu, ali se uzdajte, ja sam poadjalaš svijetu (Iv. 16, 33).«

Uostalom: »Eto vam dadow vlast da gazite zmije i škorpijone i svaku neprrijateljsku silu, i ništa vam ne će nauditi. Ali se ne radujte tomu, što vam se dusi pokoravaju, nego se radujte što su imena vaša zabilježena na nebesima (Lk. 10, 19-20). Jer: »Ja sam uskrsnuo i život! Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će. I nijedan, koji živi i vjeruje u mene, ne će umrijeti do vijekas (Iv. 11, 25-27).«

MLADOMISNIKU

Davno je bilo, kad si kô dijete
Slinvac san o velikoj sreći,
Da budeš svećenik, za duše da živiš.
To nikom se nisl usudio reći.

Ali vrijeme leti, san bliva javom:
Dulja Ti danas pjeva od sreće,
Vesele se s Tobom polja i šume,
Ptica na grani i mrljino cvljeće.

Dobro nam došao Mlinske mladi,
Klčemo s... i ni ponosni na Te.
Svečanij nek nam ušali molbe,
Da vazda Te milost i blagoslov prate!

Svetoj Braci

Iz krila Božjega u vaše je srce,
sveti Cirilo i Metode,
Izbjav ona prešla
za sve slavenske narode.
Svi oni iz krajobra raznih,
sa sve četiri strane vjetrova,
dodode do piana i svojih slova.
Kroz stoljeća svih borbi i lomova

luč valje vjere a ljubavlju svijetli,
jer svaku jutro, kad pjevaju pjetlji,
Bogu molitva sa žrtvom se diže.
Sveti Cirilo i Metode,
Izbjav i vjeru u Onoga širite,
koji uz druge narode
blagoslov i slavenske narode!

»Kušajte i vidite, kako je stada Gospodin; blago čovjeku, koji se muda u Nič (Pa. 33, 9).
Prisjeća da donosiš sv. Mis.

ŽIVI PO VJERI

Covjek može da živi trovranim životom: životinskim, ljudskim i božanskim. Životinske žive, kada potpisu slijedi tjelesne želje i žaroni u svoje tjelesne strasti I jedino mišal na to, kako bi zadovoljio sjetlima. Ljudskim životom živi, kada se ravna po prirodnim nagnućima, upravljačom propitljima zdravoga razuma, a božanskim, kad sve svoje htijenje, gorov i djela upravlja prema propisima nadnaravnog, božanskog vjera, prema rješenju sv. Pavla: Pravednik živi iz vjere. Živjeti po vjeri znači dakle živjeti božanskim životom, a živimo po vjeri, kada nju uzmemmo za pravilo svog života.

Tako je kod molitve potrebna vjera. Kod usmene molitve treba da vjerujemo, da je Bog prisutan i da dobrohotno prali našu molitvu. Kod pobožnog razmatranja treba jednako da vjerujemo, da je Bog prisutan i da vidi i zna svaki kret naše volje i naših čustava, kao što vidi i zna svaki kret našeg tijela. Treba da si predočimo istine, kako ih vjera uči i da prema svjetlu vjere upravljamo svoje misli i osjećaje. Na takav će nam način biti oni posvećeni i zaslužiti. Da li kod molitve oječimo radost ili suhoću, to nije važno. Da li netko ima i posebni darova, videnja i objave, ni to nije važno. Za tim ne treba težiti, a ako tko to ima ne smije da se time ponese. Važno je: moliti u duhu vjere, koja se temelji na apoznaju božanske istine, kako je predložio sv. Crkvu i na čvrstim premađivanjima uz istinu.

Kad idemo na sv. Lapovijed potreban je opet vjera. Vjera nam kaže, da je u sv. Ispovijed svetčenik Božji, da je njegova rječ namjeste Božje riječ i da njegovo određenje časti dušu u krvi Iusovoj od svih ljudja grješnika. Nije važno, kakav je taj svećenik kao čovjek. Važno je, da je on u Ispovijednici namjesta Božga. Ta vjera će nam pripomoći, da čemo iz sv. Ispovijednosti veoma mnogo koristi za svoju dušu.

Kad pristupimo k stolu Gospodnjemu, treba da se živom vjerom u prisutnost Iusovu pripravimo na tu andeočku hranu. Treba da je s istom vjerom primamo, da srcu se Iusu radujemo i zadovoljimo se onom srećom, koju nam vjera pruža, makar ne imati posebnih slatkih čustava. Nek nam ne smeta, ako nemamo tih čustava. Dovoljna je vjera, kojoj se naša volja potpuno podnosi, da dobijemo u svjetu Prisjeti umnožavanje, nlosti posvećujući i punu mlosti djeležujući, što obogači sačinjava učivšene plodove ovog božanskog Sakramenta.

Kad vršimo savsivo obična djela, koja u sebi nisu ni dobra ni zla, na pr. kad učimo, pišemo, kopamo i t. d., možemo ta djela vjerom posvetiti i čestom poslati na prisutnost Božiju učitati li Bogu dopadnimo. Na taj se način svakidjani naša djela oplemenjuju, posvećuju i zaslužuju nam vječnu nagradu.

Kad nas snagu napasti, aveli Pavao nači, da nam je u njima vjera štit. Prije svega uzmite štit vjere, da se obranite od plamenih strjelja paklenoga neprijatelja. Tko nema tog štitu, može lako biti ranjen, a tko ima štit vjere, otvoreno strjelje napasti složiti će se o nj.

I u vrijeme nevolja treba da nam vjera bude onim jakim oklopom, kojim treba da zaštitiš svoje srce, da ne kloni pod udarcima udesa. Pobožnog Josa tješila je vjera, da je Bog onako sve odredio, kako ga je stiglo: sad da je dobio imetak, a sad da je ingubio. Majka mladog mučenika Simoforija jačala je sna u mukama vjerom u nebesku krunu, koja ga čeka za kratke borbe. Prava snaga u patnjama može da izvire samo iz vjere.

Neka svjetli Vaša svjetlost

Prema Hermanu Oeser je naplašao i ovaj svjetlosti bi trebao nastojati od toga, da njegov blizinski popravlja od njega mreži svjetlosti! Svatko neka bude za bliznjaka dokas da uistinu postoji Vječni, da postoji Bog. I ljepe su to riječi. I dobita u vladicu svakoga kršćanina bi se moralo odražavati Bog i Njegovu svjetlost.

U nekadašnjim ruskim samostanima su postojali neki vrlo ugledni redovnici. Zvali su ih starace. Narod ih je stvarao kao svecu. I svih su krajeva Rusije hodočašći i jednostavni i najedini ljudi u takvome samostane. Putevali su pješice na vruće kamenice, a mnogi s hramom u dještu i odradivima, a mnogi s vrućim očima. I primjeđivao blagost. Klicali su pred njima plakat: „Užiti mi noće i tvo, na kojem je stajao. Kad vidiš mi blju moje dvojbe, grješke i sprijem, molitva ga za savjet i upute i pružiti mi svoje bolesti.“ Staraci bliske su stvarale samoće, nagovarao ih, među kružku molitvu i blagoslovio ih. A oni su ih onda sretali, ojačani i utjeljili vratići svojim kćučama.

Zašto su ti ljudi tako voljili starace i u toliko ga poštivali, da se od gospoda plakali, čim su ugledali njegovo lice. Na to odgovara veliki rušni plasc Hudočević: „Ža poniknu dnu jednostavnoga Rusa, koji je razdrobljen i preljeđen i rad, nepristupa nepravida i grješki, vlastiti sebi i grješki očnjaka svjetla, nije bio veće utjeha, ni veće štetje, nego da nade jednočina svecu, pred njom da vidiš padne i da mu se pokloni. On si ne govoriš: „ko smo mi gresili“, ne želiš, nepristupaš, iščekas iščekas negdje ne zemlji svecu i viši čovjek. On poštivalo je svecu. On poštivalo je svecu, dokle tako svecu nisu na zemlji kameni. On će jednom također i k nama doći i radići se po očjaju sveciju, kako je to i obrazmo!“

Ovaj starac je onaj svecine. U njegove ruke se leži tajna, obnova sveta, osašta, koja će končasti nepristupljivo istinu na zemlji. I svi će biti sveti i svi će jednom dosegnuti ljepljiv: ne će biti više ni bogatih ni slromaha, niti visokih ni niskih, nego će svi biti kao dječki Božića. I tako će započeti pravo kraljevstvo Kristova.

Starci je to san, kojega nam je narod svetu remaja, koji tekuši radi i boluo Šep. I no se je latrinski te u mali među svetu svrhu gorkih obmanu brutalnoga Šepa. U vremenu Kraljevstva nose ljudi u sebi jednu veličanstvenu i umoru zemlju, koja neko dragocepoje preosvanjiva: da će jedanput kreni te jedanput drugega i plemenitačka sasnala podzemlje, koji će zahvatiti svu sružu, odliki te u Kristu obnoviti čovječanstvo! Da su oni sveci, za kojima češće naše vrijeme, Mi smo danas vise nego li kada su upućeni na svjetle uzore visoke sveće, jer sjeća grješka leže svi i crnje na ovom svjetlu nego li kada prije. O tom nema sumnje, da bi sadanjku tekušu krušak narod pa njele pre takvom svećeniku, koji se jače u danima svoga srednjevječkovnoga djetinjstva.

Ah i onda, kad bi nam Bog darovao ove izbjekovane svecu, ni tada se ne bi općenito obnova na svjetlu dogodila, iznenada i čudesnim načinom. Kraljevstvo bi se Bože pomalo širilo, kako je to bio u svakoj dobi. To jest nevidljiv i tačno slijeganjem sijemena od jedne dobiti u drugu. Razsvijetljivanjem jedne dobiti na drugi dah. Prenosom slike na jednu veliku voju na drugu. Svaki kraljevstvo ima kod toga svolu zadatku, bio na mjestu ili velik, sproštenan ili bogat, obrazovan ili neki, sproštenan ili bogat.

Svaki kršćanski treba da nosi Bogu na svome luku. Treba da Ga pokusaje djelom ruku svog. Bog se mora poznaći u čistosti njegovih misli. Očitovati se mimo u toploj blagosti njegova srca. Tho dolazi u bliznici nekoga kršćanina treba da bude zahtevan strahopuštanjem Bogu, kojega u ljudskoj prilogi srušće. Također upiši treba da na bliznjaka omaj, koji je mesec pravoga Božića.

Na nama treba da se odnosimo jedinstveno i jasnočrno kršćanstvo, a ne na padajuću i prostranu vještiju osjećaj i svagdašnjem saobracaju, niti nejasnijem riječi pred osmim, koji drukčije mire, niti samopodrškom Blesmenju. Naše svjetlosti mora iz naših djeja preispitivati kroz sunce iz punjne svoga zara. Naše lje-

NI LJUDSKO TJELO NIJE PRAVLO ĆUDOREDOSTI

Neki od predstavnika znanstvenog moralista gledaju svoj uzor u rezultatu ljudskoga tijela. Njima je vrhovno mjerilo čudorednosti razvoj i usavršavanje ljudskoga tijela. Sto pomaže razvoju, naprek i usavršavanju ljudskoga tijela, to je čudoredno dobro, a što smeta i sprečava razvoj i napredak ljudskoga tijela, to je čudoredno zlo.

Takvima je najveće dobro zdravje, iako i ljepe ljudsko tijelo. Da se tijelo može tako razviti, treba mu dati punu i neomeđenu slobodu. Tijelu treba dati potpunu slobodu u hranu. Nemu tu razlike – po njihovu shvaćanju – između dopuštenih i nedopuštenih jela. Mora postojati sloboda u odjevanju. Prema tome nema razlike između čedne i netedne nošnje. Gleda slana uvaljana jest ista sloboda. Kod igre, zabave i rade neki čovjek radi što hode. Putem potpune slobode čovjek se razviti neobično visoko, postati će – kako već Nietzsche (Nīce) – nadčovjek. U nadčovjeku će postojati izvanredna tjelesna snaga i neobično jaka voja za vlascu. Ovako tjelesno vanredno razvijeni ljudi imaju pravo zapovijedati, vladati i gospodari, a drugi, nerazvijeni, dušni su sluhuti i pokoravati se. Za prve postoji „gospodski moral“, a za druge „ropski moral“.

Odnih je na prvi pogled jasno, da Nietzsche i njegovih slijedbenici ne priznaju Boga. Ali ne priznaju ni duše, niti bilo kakvu duhovnu vrlinu. Za njih postoji samo tijelo, tvar, ono, što se dese esiteljima zamijetiti. Kod tjelesnih osjećaja i težnja ne smje biti nikakvih ograda. Svakom je sve dopušteno. Prema tome taj životni nazor ne pozna ni obuzdanju strasti, nego se mora putujući nagomilna da se razvijaju i zadevoljuju po miloj volji. To je u prakal skrajnji egoizam. Ili sebišnost, koja ne pozna baš nikakova obzira prema drugim. To je zapravo portretanje svake obaveze bilo prema komu.

Što kaže na to svakidašnji život? Da uz tijelo postoji u čovjeku i duša. Da se ljudi dive ljeptom, zdravom i jakom tijelu, ali još više duševnim vrednotama: znanju, pravednosti i poštenju. Sto vrijeđi samo zdravo i tako tijelo, a bez pameti, bez kulture, bez duha? I oni u ludici mogu imati jake mišice i ljepe tjelesne forme, pa ipak im nitiko ne zavidia, niti ih smatra pretulima, a još manje ih ljudi poštijavaju za uzor.

Zadnje sunčane zrake jednog rujanskog dana oprastale se na zapadu, kad je Marta spremala krovčeg za put. Sutra rano u zoru krenut će njen Marijan s ocem u grad na daljnje nauke. Sve je navabila, na svaku stlinicu misila, pravljala je svet odavno za taj prvi korač svoga sina.

Sunce se već nestalo na zapadu, mrak se uvlačio u sobu, dok je Marta završavala posao. Znala je, da je uzavrat sa trud i britga, ako odzgor ne padne rosa mliotni na dušu njena priljubljena. Zato je učinila znak križa na svemu, što je stavila u krovčeg uz vitezuzduh: Sva te Tebe, Bože!

U ranu zoru, dok su posljedje zvjezdice gubile svoj sjaj, rastala se Matka sa svojim dragim prvićem. Blago-

drugima. I razbojnici, koji provajljuju u stanove pa ubijaju ljudi i odnose ljudstvo u mirovinu, posjećuju neobičnu tjelesnu snagu, pa ipak ih nitko ne smatra dobrima, nego naprotiv opakima i zločincima. A naprotiv, koliko luma ljudi, koji su neugledne vanjsštine, nemaju na tijelu baš ništa što bi privlačilo, ali su puni znanja, poštjenja, pozitivnosti, puni osjećaja i ljubavi za drugoga. Kod kolikih se ljudi nalazi u ruično i bolesno tijelo, ali je njihov duh velik i jak, pa stvaraju djela trajnija i neprolazne vrijednosti. Nitko ne pišta za njihovo tijelo i tjelesne vrline, nego samo za duh i veličanstvena djela, pa ljihi cijene i poštju i dobrim smrću unatoč svim tjelesnim nedostatakima.

Razbljuda. U gospodaski i ropaski moral je razbljuda. U gospodaski je za sve jedno što je. Vječna načela čudoreda ne pozajmaju razlike među ljudima. Svi trebaju da priznajemo Gospoda Boga i da živimo po Njegovim zapovijedima bez obzira. Da li netko ima jake mišice putem Golijata? Ili je pak tjelesno krijevje kao patuljak. Svi su ljudi – bez razlike – dužni obuzdavati srđebinu pažni na umjerenošu u jelju i plju, svlađavati ljubavni nagon i čuvati bračnu vjernost, ne držati u tlu mirovinu i paziti na jesik, bez obzira, da li je netko jak tjelesno kao div, ili je pak zaostao u tjelesnom razvijanju.

Svi dolazimo na svijet jednakim putem, svl imamo jednaku narav, koju se sastoji od duše i tijela, svl imamo jednako pravo na životno uzdržavanje na strane društva, dok god se nismo zločinima ogrijeli ili društvo i time izgubili pravo na dostojno uzdržavanje. Ako će čini razliku u društvu i kad je čini razliku, onda imaju više prava i veću pridostu oni, koji više dobara čine u društvu, koji se za društvo više žrtvuju, koji su bolji, kreponjivi, savršeniji u nauču, umi+inosti, raznim obitim, bolji u obrazdijavanju zemlje, a ne oni, koji nemaju nikakve druge zasluge, nego što je, da je tjelesno neobično razvijen i jak. Dosljedno tome je da ne može biti uzor samo ljudsko tijelo, a pogolje ne može ljudsko tijelo biti vrhovno pravilo čudorednosti. Nije svaki, koji ima razvijeno, kako i ljepe tjelesne forme, pa ipak im nitiko ne zavidia, niti ih smatra pretulima, a još manje ih ljudi poštijavaju za uzor.

Sunče se već uzdiglo, a gradom vreva i žurba, kada su ih tihom ulicom sjevernog dijela grada uspinjali otac i sin. Zaukreнуši su prema velikoj zgradi, poznatoj po imenu: »Dječacko sjemenite«. I za časak oni ih u sobi za razgovor i prekomentar. Stiže li dečja duša proživljavala kad su poljubili drugim i svjetlim hodočestima, kad je u prostranju učinio dobro svoje mjesto i čuo dnevni red,

DJELA ZA SPASENJE

Spatolj, Ti si manao: zde će svaki, koji mi govoriti: Gospodine! Gospodine! ući u kraljevstvo nebesko, nego koji će čini volju. Oca mojeg, koji je na nebesima, on će ući u kraljevstvo nebesko. Djela su potrebna za naše spasenje. Djelima svoje ljubavi Ti si, Spasitelju, otvorio put nama. Jelima u kraljevstvo svoga mira. Djelima Ti si posjedovao veliku istinu, koju moramo slijediti u svojemu životu. Ali, da budemo dostojni velike sreće na nebesima, moramo i sami tako živjeti, kako si nam odredio. Da naš život bude valjan i lepršav, potreban je da svaki naš postupci svjedoče o našoj vjeri u Tebe, o našem predanju u Tvoje bezbožnu volju, o našoj pripravnosti da Ti budemo i ostamemo vjeri do svjetskog svoga vremenskog puta. Dječina stvara nade pknut život, napredak u životu. Djela stvaraju ponuđu devjaku, stvaraju uvjete za mire i zadovoljstvo, uprave tako, kako što ljudi djela iskrivljuju naš život, unošu se zabunu, nepravdu i zlo u ljudsko određenje. Po djelima, kada se navrši, za to naše vrijeme. Po djelima svojim primišćemo ili radost nebesu ili žalost i muku padenju. O, pomoći nam našem svjetom doberi Isusu, da uviđej, u svakoj prilici koruđamo Tvojim putem do svezega uskrsnuća u Tebi.

BOERENBOND se ne zove udruženje beljih kraljevskih seljaka. Ovo udruženje je osdržalo svoju godišnju skupštinsku u Louvenu 14. svibnja u prisustvu 1.500 delegata iz čitave zemlje. „Boerenbond“ je sastavljen iz udruženja starešina obitelji, domaćina, mladića i djevojaka. Savses udruženja glavara obitelji broj 1308 potpisnica. 28.06.23. članova. Savses domaćina, tamo 962 potpisnica. 96.02. članovi. Savses seljaka mladića 577 potpisnica. 20.01. članova. Savses seljaka djevojaka 731 potpisnica. 26.32. članovi. Ukupan broj članstva iznosi 230.679.

SVICARSKI UČITELJI KATOLIĆI. Klik Školni održali su u Luzzesi sastanak, na kojem je raspravljano o metodama katoličkog odgoja.

C. K. KRIPPER, jedan od vode holandskih katoličkih radničkih pokreta, proučavao je nedavno u Utrechtu u 75. godini Života. Pe struci je bio metafizičar.

Kroz preporučljivo i prostrane spavaonice smješto je jošesno sunce na bijele zdravje, radujuci se novom grejnjem, kao mladić bijuci, koji su prešadili na drugo mjesto. Zauvrstili su kod kućne kapelice. Kratak posjet Bogu i Štovi možljivom završio je prve korske novog gojenja.

Vrijeme je odinalac. Približio se čas ranjaka. Otac odoče.

Puteu do koledarske vrzle nju se glavom mješi ovo njegova privijeca. Ostavlja ga je sarmoga. Bohno ga nešto privlači u dugi. Približavajući se kolodvoru osjeti je jake tjelesne sile. Okrenuo je glavom prema onoj strani, odakle se nadao još jednom ugledati krov one velike zgrade na brezkušniku, gdje je ostavio sna. No, ne vidi ništa. Srecem zauvrstili želja da se vrati. Ta ne može seda otpustiti, može večernjim vlačkom. Bio je već gotov s odlaskom, da se vrati! još jednom vidjeti sna. Ta on je prvo dijete i njegova najviše voli.

Ali u tom času sunu nadenado mlađe... nova... ija, ija, ju je negeće čuo... „Kad stvari ruku na plug, ne okreći se više natrag!“

Otkuda mu baš sada ta misao u glavu uđe? Nije li do đelovanje Božje, koja hoće žrtvu bez utjecanja? Pitao se, zar nije Bog milje, da otpustiš sna? Del I jedno očinko sreće biti je oključano i slabodru, zbacilo sa sebe sve. Biće ga činilo slabim... Biće ga tjelesni kotači wagonu, koji su jučer u njegovo selo.

Stiglo je prvo plamo sna. Nedu osimlju pješe: »Meni je i ovdje ljepe...«

U AZUZI I ARMEJI katoličke mještja knjazi 45 sredstava su studij, a preko 49.000 studenta.

PRVI KORAK

Zadnje sunčane zrake jednog rujanskog dana oprastale se na zapadu, kad je Marta spremala krovčeg za put. Sutra rano u zoru krenut će njen Marijan s ocem u grad na daljnje nauke. Sve je navabila, na svaku stlinicu misila, pravljala je svet odavno za taj prvi korač svoga sina.

Sunče se već nestalo na zapadu, mrak se uvlačio u sobu, dok je Marta završavala posao. Znala je, da je uzavrat sa trud i britga, ako odzgor ne padne roza mliotni na dušu njena priljubljena. Zato je učinila znak križa na svemu, što je stavila u krovčeg uz vitezuzduh: Sva te Tebe, Bože!

U ranu zoru, dok su posljedje zvjezdice gubile svoj sjaj, rastala se Matka sa svojim dragim prvićem. Blago-

slovila ga i poljubila, i s mnogo jaksosti svlađovala čuvenste naletje. Svojim mirom djelovala je i na djetetu, te je Marijan gotovo veselo i spremno pošao ka roditeljske kuće. U pratnji dobrog očekuje ga i pričekom.

Stiže li dečja duša proživljavala kad su poljubili drugim i svjetlim hodočestima, kad je u prostranju učinio dobro svoje mjesto i čuo dnevni red,

treba biti veselo i radosno kao lice onog crvjeti, koji crvate na slavu Božiju. Svakakva riječ neka bude istina i blago, tako nam i Bog govoriti.

Ondje gdje je u tjelesnoj ili duhovnoj mudi jedan čovjek, tanto treba da prihvati svih deset kršćanskih prstiju, da se na nama obliesti ona Kraljevstva. „Ljubite jedan drugoga, kao što sam vas je ljubio. Svakak, tko drukčije misli, mora upoznati, da je naša vjera lješe naše snage, naše sreće, našega vječnoga i posljednjeg, budućeg, budućivog nebesa i drugih, koji se nude name u proklama. Nako vladanja prema suberu, drugim ljudima, mora biti lepršav, neštešino i susretljivo, da nemu u nje-

mu ni tračak češnje za vlastitim bliskim. — Vladaj se kao budući svetac, koji nosi Božje obitelje. Proli prahom srđnjakim, ali svjeće i udžil prema i svjedokom svjetlosti, nego ranjenim nogama i umornim rukama smješi se, kao da dočasi u svječanosti, gdje si se sagnue da nadaju još jednom ugledati krov one velike zgrade na brezkušniku, gdje je ostavio sna. No, ne vidi ništa. Srecem zauvrstili želja da se vrati. Ta ne može seda otpustiti, može večernjim vlačkom. Bio je već gotov s odlaskom, da se vrati! još jednom vidjeti sna. Ta on je prvo dijete i njegova najviše voli.

All u tom času sunu nadenado mlađe... nova... ija, ija, ju je negeće čuo... „Kad stvari ruku na plug, ne okreći se više natrag!“

Otkuda mu baš sada ta misao u glavu uđe? Nije li do đelovanje Božje, koja hoće žrtvu bez utjecanja? Pitao se, zar nije Bog milje, da otpustiš sna? Del I jedno očinko sreće biti je oključano i slabodru, zbacilo sa sebe sve. Biće ga činilo slabim... Biće ga tjelesni kotači wagonu, koji su jučer u njegovo selo.

VII. NEDJELJA PO DUHOVIMA

8. VII. 1964.

Danas je sv. Evangeliye predgovijedna priča o ladanju upravitelju. Razispao je mistak gospodare, a kad ga je gospodar pozvao na red i on vidio, da mu se zlo piše, brže otpusti nekolikočini dužnike što doga, da u njima stekne prijateljstvo, kojeg će mu kasnije pomoći. Imao na koncu dodeje: Stećete sebi prijatelje nepravdilnim bogatstvom, da kad kleste, prima vise u stanove.

2. Gospodar u današnjem Evangeliju je Gospodin Bog, a upravitelj je čovjek. Mi smo samo upravitelji, a nismo gospodari dobra, koje nam je Gospodin posjeduje, bilo tjelesnih bilo duševnih, bilo naravnih bilo vrbunaravnih, i polagat često za naši radun. Polagat čemo sa sve primjice i za sve izdatke, tј. kako smo se sišli tim dobrima. Trudimo se, da budemo valjanog upravitelja, i da nam raduni budu uvjeti u redu. Zato svaki dan sredimo račune s Bogom, da ne moreme sa strahom čekati na zadnji obratun.

3. Gospodar će mi uzeti upravitelje, što da činim? Lepi pravitelj je našao izlaz: otpustio je da dug nekim dužnicima i tako se stekao prijateljstvo. Čimno i mi slično! Međuda imamo smetku, koji smo stekli prevarom i sačidanjem dužne plaće najamnicima. Takav imenik na mreži nam bili na blagovet, nego na prokletstvo, zato načinjeno, da njime činimo dobra djela. Razdajmo ga strušnjama i potrebušama ili ga primjenimo na službu Božju. Ili nam je Gospodin da dozvanih darova, bistar um, jutru volju. Ili radiju sposobnost, pa smo sve to dosudu upotrebljavali na zlou ili na nekorisne stvari. Načinjeno, da ed dasnici naši lepi darovi služe najvišem Gospodaru, Bogu, i da budu na duhovnu i tjelesnu korist i našim bližnjima. Ili smo na vlasti i u časti, pa smo dosada tajvom vlasti, polozajlizorabili na štetu bližnjega. Sastavim se okrenimo, te od danas budimo vjerni služe i upravitelji vrhovnog zakonodavca i s vlasti polozajlizorabili samu na dobro naših bližnjih.

3. Napravite mi prijatelje! Knofla na ženilji pravime prijatelje dobrih djelima, tako te vrijedi za drugi svijet. Naša dobra djela su prvi naši prijatelji, koji će nas pred Bogom zagovarati. Nadlijde Sveci u nebu, koje poštujemo, nazivamo i našljedujemo, a osobito Bl. Djelica Marija, naša Majka, ako smo joj u životu odani i stjujemo Ju. Napoleon duša u čistilištu postaju nam vjerni prijatelji, aki ih se često sjecamo u svojim molitvama i svetlim misama, teako plodove svojih dobrih djela počlanjamo za ublaženje i skraćenje njihovih patnja. Kad dođu u nebo, one će nam ostati vjerni i trajni prijatelji.

Sv. IVAN I PAVAO

Ona su sveta braća rođena u Rimu. Bili su dvorjanici Konstantina, kćeri cara Konstantina. Pratili su carskoga vojskovođu Galikiana u borbi protiv Scita. Nakon pobjedosnog povratak u Rim posvetili su se hrvati za stronake i bolesne.

Kad je na prijestolje stupio car Julijan, odmetnuo se g. 361. od kršćanstva na pogostvo i počeo progonti kršćane. Ivan i Pavao ostavili su caraku dvoj i vrili su djela misericordia progontenjim kršćanima. Car ih je pozvao, da se vrate na carski dvor, ali su odmali. Na to im je car da od deset dana, da se vrati pod prijetnjom, da ih će smatrati neprajedljivima države.

Sveta su braća u tih deset dana razdjelila svoju imovinu stronomasne i u molitvi očekivali mučeničanstvo. Jedan dan dosao je u njima časnik Terencijan sa vojnicom i zatražio od njih, da se poškone kipu pogorskoga boga Jupitera, koji je on sa sobom donio. Oni su odgovorili da se klanjaju samo jed-

nom pravom Bogu. Terencijan im je to da odjeđe glave u njihovoj kuci i tri sati u noći, a tjelesa da okopaju duboko u podrumu. To je bilo 362. god. početje Krista, Car Julian Apostata (odmetnuti) pao je u rat protiv Perzijanca g. 363. Naslijedio ga je kraljevanj car Jovinjan.

Sveta tjelesa mučenika Ivana i Pavla su bila nastorko otkrivena. Terencijan sm bio je osprednut od davna. Nezratan otac poklonio je pred svete moći Mučenika i molio za oszdravljavanje svoga sina. Molitva mu je bila uslušana. Tada se Terencijan od pogostevanja obratio na kršćanstvo i napisao životpske svete braće Mučenika, gdje je točno opisao njihovo mučeničanstvo.

Nad kućom svetih Mučenika bila je sagradena veličanstvena crkva sv. Ivana i Pavla, koja i danas postoji u Rimu kao kardinalska crkva. Sveti Crkva spominje njihova imena na svete Apo-stole u svakoj svetoj Misi, kao i Litanijsama svrhu Svetih.

Sv. Karlo Boromejski u ruci za svećensivo

U vrijeme sv. Karla Boromejeka bila je u njegovoj biskupiji uvedena ova pobožnost. Kroz 5 nedjelja prije redenja vršile su se po crkvama mislebitne procesije, istjane i druge pobožnosti, da bi samo dobre kandidature pripremio posvećenje za svećenika, kao i za redenike, da se posveće posvećet Bogu, da neprestano napreduju u krepeći, i da ustrajnu u ljubavlji Božjoj. Vjerujući su bili poticaji da na tu nakonu žrtvuju svoja pokornička djela, post, molitve i milostine, bolešnicu pak svoje patnje. U propovijedima se isticalo, kako roditelji imaju rado darivati svoju djece službi Božjoj, i to ne u častotlepili, ili in gramženja za novcem, nego je ljubavi k Bogu. Tom zgrdom bili su vjernici poučavani o značaju pojedinih redova, o zaštiti, potrebi i uživanosti duhovnog staleža. Od bogoslova traži je sv. Karlo Boromejek, da pristupiće k redenju ne tek s malim krepotinom, nego se savršeno krepostinom. Tko je jedino primio slike redove, taj imade biti zašvaljan Bogu za svoje zvanje, pa se mora britati da Crkva dobiva potreban i potoran podmladiak. Zato mora zarče se godični vjernici dnevno moliti, da Bog u scimci mlađadi probudi svetu zvanje među mladim učenjima, pa će zvanje ponovo njegovati.

Božji sud

U svojoj priči o upravitelju, koji je rasipao debla svojeg gospodara, Isus nas opominje, da budemo budni i da pazimo kako upravljamo dobrima, jer su naši povjerenici. Ništa mi gospodar svojega života, već je Gospodar našega tijela i naše dana Onaj, koji je stvorio svijetote, od kojega je sve postalo, kojemu se sve vraca. Naš Gospodar da nam je život, da njime ispunimo veliku, svetu svrhu, koja će nam se otkriti poslije smrti. Bog nam je dao veliku debla, velike mogućnosti, da činimo dobro, da učimo i spoznajemo svoje poslanje u svijetu i jednom da nas upitaju, što smo učinili i ovim dobeljima, kako smo upotrebili prilike, koje je amalj, da se spasimo. Ako smo dobro upravljali ovim vježnim dobrima naša je sreća zaslužena i sigurna. Ali što će biti s nama, ako smo se lakomstveno oglišili. Božjem gledu, ako smo rasipnici, lude rasuli vrijeme i prilike u vremenu, koje nam je bilo dano! Ono, što je prošlo, više se nikada ne vraca. Ono, što je izgubljeno, ne može više oživjeti. Zar ćemo smijeti kazati u svoju obranu, da nismo znali, što nam je bilo potrebno, da znamo! Zar ćemo moći ustvrditi, da nismo čuli Božju riječ, koju naši osjetili u sebi Njegov glos, koji nas je zvao? O, sjetimo se za vremena Božjega суда! Sjetimo se vježne Pravednosti, koja će nam odefinirati našu budućnost! Sjetimo se, da smo upravitelji dobara, koja moramo vratiti Onome, koji je naš posljednji cilj u životu.

IMEROT O KATEKIZMU

Imerot, poznati bezbožni francuski filozof, imao je kćerku, koju je vremena ljubio. Jednog dana ga posjetio njegov prijatelj i storavac Beaumur, upravo ga zateče, kako sjedje u naslonjenoj drži u ručni neku knjižicu, dok je pred njim stajala njegrova kćerka, koju je on nešto pitao, ona mu nije odgovarala. Beaumur se zaustavio, na vratima, pa stane približavati. Odjednom se usmijeli i stade se snehivali nad onim, što je bio. Izbjeg je imao što ćuti! Diderot je približavao svoju kćerku dječezanski katekizmom, a ona mu je na postavljena pitanja odgovarala. Posto je Diderot zavtorio knjigu i jednim poljupcem odpravio kćerku, jurnu u sebi Beaumur zapropasteno viđao: »Je li moguće, vi filozof, i tacvca Šta činiti? — — Diderot se nije smio. Malko se omjenjiva te moje odgovori: »Molim vas, prijatelje, što hedete, što biste vi htjeli? Moja je dužnost, da usugovim svoju kćerku, pa biste li mi vjerovali, poslije mnogo traženja nisam za tu svetu marnu zgodite krajnje od ovog dječezanskog katekizma. Da, velim vam, ne očuite seg se koristim katekizmom i smotram ga za najbolju pedagošku knjigu. Gđe bi mogao naći čvrsti temelj za usugov moje kćerku? — — (Almonda. II. novčanat. Vol. IV. pag. 81.)

Tko može biti svećenikom

Odgovor na to pitanje glasi: Onaj, koji je zvan... — Ali kdo je zvan? O ovom pitanju prepali su se god. 1896. u Francuskoj dva učenjaka, L. B. i ran. c. heron je tvrdio, da Gospodin Bog sam zove u duhovno zvanje, i u uzvaniku daje osjetnu naklonost prema svećeničkom zvanju. J. Lahiton je obratno branio stanje, da ne naklonost nije gluvne, nego sposobnost, doba vježba i primatik biskupija. Konzervativ je ovo pitanje rješio papac Pijo X. ovakvi: »Onaj, koji je zvan u duhovnu stalež, ne mora imati posebnu osjetnu naklonost prema svećeničkom staležu. Tako se dobra nakanja, sposobnost, kreposti i potrebito znanje, što sve mora davati opredavanju načelu, da će zvanje vršiti dužnost svećeničkog staleža.«

Glasovat Jos. Walter piše: »Kada sam svomu pobožnom ocu saopštil, da se kašnju posvetiti svećeničkom staležu, morao sam obaviti prvi ispit o svom zvanju. Ocas piše: Molis se rado, i uči li radi? To je sam odgovor: »Da. Otac dodaje: »Kada se rado molis, i kada radi učiš, moći postati svećenikom. Oni, koji se ne može i koji na uče raditi, ne mogu postati svećenikima.«

Razumje se, da je predviđut za duhovni stalež četiri i besporično život. To je pravilo. No i to pravilo ima iznimku. Kardinal Manning kaže: »Dije se su vrtse ljudi, koje Bog zove u sve-

ćenike. Jedni su nevini, a drugi su po-kajnici. Sv. Augustin je u mlađadi prešao je, da je Isak bio deo svećenik.«

(Prvi dan): Projekti: Diderot napustio je svoje gnijezdo. (Drugi dan): Konzervativski davao na poslovju je brođ u denovskom saljevu. (Treći dan): Tigr je došao u Gap. (Četvrti dan): Nemam je proveća ned u Grenoble-u. (Peti dan): Tirana je prošao kroz Lyon. (Šesti dan): Nastupio se vježbio řešiti način gledanja grada. (Sedmi dan): Napoleon je sutra bidi kod naših tvrdava. (Osmi dan): Car je došao u Fontainebleau. (Deveti dan): Njegovac Veličanstveno Car juče je ušao u dvor Tuilerie, okružen svojim vjernim podstrelima.

(Prvjerod s Esperanta)

IZ ŽUPNE KRONIKE

Jedan župnik zabilježio je ovu bilješku: Bio je već kasno iaa polnoč, kada je u župni dvor stigao mlađi supljanin s molbom: »Gospodine župniku, dodata počitnici svete sakramente mojog maštice, da te njegova majka bila boljana, to sam znao, ali da bi bilo bolje bila tako ožibljiva, na to nisam pogimao. Išao sam u tihoj noći, proši dvorom, onda pošljokom cestom, onda pobožnom stazom, po medarja između livađa, sve do kraja. Božeska Bolešnica me radosno dočekala. Mlađi s ostvare djece i nekim smejedjima klečao u sobi. Kada sam joj dječko sakramental svete Pomorsti potekao uz kapije znoja na svetu velje ulje i moje mize. I to kada sam izgovarao riječi: »Pe ovom svetom pomorzanju i po svom predbrom miloruđu neka Ti Gospod opriesti sve, što si pogrijedila dotičnjem. Njezine ruke bijesne tvrde kao kamen, njezin život bio moštva i rad, teški i tvrdi rad. Ove su se ruke možda ogrijesile dotičnjem, a ako je što bilo dobro, može je ispaštano. Ovo potestilo je klesalo osmoro djece. A dovođe je Franjo, nije moglo doći, kada je, mlađi, joj je bio do na naukama. Franjo se pripravljao za svećenika. Zato su ove ruke bile tako tvrde: Muzile su se, da bude dosta liječna ovoj cemomjeri, i onomu dočekomu na naukima. On je, prema misli, same da jedan od njih bude svećenik Božji. To je bila utjeha liječnicu seni na samrtonom času. Sin će se pohoditi za nju dnevice moliti kod oltara. I umrla je... Onda smo je pošljekali

u bližnju crkvu, na strani Evangelija. Raštršljano selo ispod sunca spremala se, da proslavi primicje (prvu sv. misu) svog najvećinama, prvog svećenika iz ovoga seula. Veseli se tome cijelo selo, cijeli kupa. Konzervativna krasna nevjesta, kad je dočekala mlađadom prvi put u prikazu svetu žrtvu. Kad ran Milica nema mnogo ljudi, kao obično. Svi bi rado bili kod prikazanja.

Iza rane svete Mise izlazi svećenik novčići Šveti Prijest. Ide sundanom danom, medu pojima i livađama, i tde ravn u kuću primileyantova. Nosi svećenik počitnicu, prvi svećenik, krasna nevjesta, koju će se ukrasiti u crkvi, a starac cestom sam u svojoj kćerki, on si je u duhu predstavio sinod koltara Božjega. Na je u duhu privratio prvi Misu svoga sina. I on je pošten u svojoj sobici, zapjevao za koncu: »Tebo Boga hvalimo!« Slijepi glij, odjeljen od svijeta zahvaljuje starac pjevanjem Bogu za veliku milost, sto mu je sin postao svećenik. Shvatio je kako je časno i krasno žrtvovati, svoje dijete Bogu!

U BAZILICI SVETOG KLEMENTA Rimu, u kojoj se je našao grob sv. Cirila, održana je u nedjelju 7. travnja g. 1962. svećena proslosti stogodišnjeg osnivanja »Brazovštine Sv. Cirila i Metoda«, koju je bračovština osnovao mlađiborski biskup na glasu svetosti Antuna Marca Slimešića. Služena je svećena pontifikala sv. Misu bizantskog slavenskog obreda, a Evanđelje i Vježovanje pjevano je na staroslavenskom i na latinskom jeziku. U nedjelju 19. travnja održana je u proslosti ovoga jubileja svećana akademija u Papinskom Istočnom Institutu, na kojoj je o. Boyer D. I. održao referat »Brazovština Sv. Cirila i Metoda i njen utemeljitelj biskup Slomešić«. Sv. Otar je ovom priliku upisao osobne pismo kardinalu Mons. Tisserandu, sekretaru sv. Kongregacije za Istočne Crkve, u kojem hvatičiće i dosadašnjim djelatnostom Brazovštine te podjeljivim apostolski blagoslov ovaj bio vazda i Tobiom. Sime je starac jednu želju, da bu-

Južno nebo

Kad su otvorene pojane, ili s mirene morske pučine, dalek od obale pogledamo uakoško i lznaku sebe, dobitvamo utisak, da se nalazimo u središtu ogromnog svoda, koji se svija nad nama u obliku polukuge i sastaje se u daljini s površinom pojane ili morske pučine. Naše stajalište na Zemlji priljuna nam se kao velika okrugla ploča i mi stojimo baš u središtu pod svodom nebeskim. Crtu, na kojoj zemlja kao da se spaja s nebom, naziva se horizont ili obzor.

Ako se pažljivo prati pomicanje zvezda i zvijezda u toku noći — može se tako ustanoviti, da se cijeli nebeski svod sporo i polako okreće, a ta neviđljiva os, oko koje se on okreće, oslanja se svojim krajem na Polarnu zvijezdu. Ova se zvijezda u našim krajevima nalazi na polovini puta između zemlja (točke nama nad glavom) i sjeverne točke horizonta. Os, oko koje se okreće nebeska kugla, teče od Polarnog zvijezde kroz naše oko do južnog nebeskog pola, nama pod horizontom. Nebeska kugla piše pun krug za 24 sata, to jest za dan i noć, zrog loga se i gibanje Sunca, Mjeseca i zvijezda, koje od tega zavisi, naziva dnevnim gibanjem. Uzrok je tome gibanju, kao što znamo, jednoliko okretanje naše Zemlje oko osi za 24 sata. Zemlja se giba od Zapada na Istok, zato gledamo pridivno gibanje nebeske kugle, nebeskih tijela u suprotnom smjeru — od Istoka prema zapadu.

U jednokratnoj daljinu od Polarnog zvijezde (od sjevernog nebeskog pola) i Južnog nebeskog pola teče nebeskom kuglom znameniti i ne beseški i ekator (polutnik). On sljeće nebeski svod u lezušnicu, koja prolazi istočnom i zapadnom točkom horizonta i presjeća međidijan negdje u sredini između zenita i južne točke obzora. Na ekuatoru se Sunce nalazi 21. ožujka i 23. rujna t. j. na početku proljeća i jeseni, i tada on opisuje kružnicu, koja se poklapa s nebeskim ekvatorom. Sjeverno od nebeskog ekvatora do Polarnog zvijezde prostre se sjeverna nebeska polutka, a južno od nebeskog ekvatora do nama nevidljivog južnog pola prostre se južna nebeska polutka. Ta južna strana saglavljena je už n o n e b o , od kojega mi vidiemo samo jedan dio.

Na tom južnom nebu vidimo polovnom srpnja na meridijanu (kružnom luku), koji teče od našeg zenita prema južnoj točki obzora) oko 9 sati uvečer i lepo i dovoljno blago zvijezde Stipava (Skoropl.) On se nalazi između nebeskog ekvatora i južne točke. Ovo zvijezde zauzima na ljetnom većernjem nebu vladajući položaj, skoro kao Orion na zimskom nebu. Iako Stipava može se tako prepoznati, Cijela je figura toliko slična, Stipavu trokutu krajeva, da se može smatrati kao najstvarnija slika, koja se može primjetiti na zvijedanom nebu.

Da spomenemo najglavnije zvijezde. Upravo nad južnom točkom, skoro u vodoravnom pravcu s obzorom, nalazi se skupina od tri zvijezde: Alfa ili Antares, crvenkasta zvijezda prve veličine, njoj na Iljevo Tau, a na desno Sigma; ovaj pravac pokazuje desno na drugu skupinu: Beta, Delta i Pi, koje poređane stoje okomito nad obzorom. Trokut od zvijezda: Sigma, Beta i Pi sačinjavaju sliku Uteži Stipavu. Od zvijezde Beta prema Sjeveru nalazi se zvijezda Ksi u Iljevoj Štipalj, a zapadno od Pi nalazi se zvijezda Lamia u desnoj Štipalj. Od najsjajnijih zvijezda Antares na Istok, tvore zvijezda Tau, Epsilon i Mi, koji se završava sa zvijezdom Lambda u žaku životinje.

Antares je sa svom nešto promjenjivom crvenkastom bojom jedna od najsjajnijih zvijezda prve veličine. On je od nas udaljen 150 godina svjetlosti, a spada u orbijsku najveću sunce, jer mu je promjer 450 puta veći od našeg Sunca. Kada bi nam se približio na dovoljni našeg Sunca obuhvatilo bi svom veličinom ne samo naše Sunce, nego i staze planeta: Merkura, Venere, Zemlje i Marsa. U Antaresovoj kugli moglo bi da stane 90 milijuna naših Sunaca. Ako bi dočinili promjere na milijune puta, dobili bi model, u kojemu bi Antares bio velik 207 km (23 puta veći od najvišeg gorja,

Iz katoličkog svijeta

U GENERALNOM AUDIJENCIJU je sv. Otar pratio 26 travnja veliku grupu hodočasnika iz Italije, Filipina, Brazila, Francuske, Švicarske, Engleske i Sjedinjenih Američkih Država. Oduševljeno pozdravljiv su sv. Otar je održao hodočasniciima govor na šest jezika i na kraju im podijelio apostolski blagoslov.

SALEZIJANCI otvorili su u Bonavu novu pučku školu, u kojoj će moći primiti oko 500 djece.

SOCIJALDEMOKRATSKI UCITELJSKI SAVEZ u Austriji zaključio je prestiti s takozvanim »kulturnim mramom« školama, tobože s razloga, da ne može na sebe uzeti odgovornost pred budućim generacijama za popustljivost u školskim pitanjima.

U JAPANU je 1950. bilo zapošljeno 203 katoličkih svećenika višeg nego 1949. Od ukupnog broja katoličkih svećenika, koji djeluju u Japanu, ima 556 stranaca. U travnju otvoreno je novo bogoslovsko siemenušte, u kojem studiraju 80 japanskih bogoslova.

KATOLIČKI URED ZA SOCIJALNU POMOC u američkom gradu Buffalo sakupio je ove godine 1.277.232 dolara za potrebe 30 katoličkih socijalnih ustanova i novu buffalsku biskupiju. Ovaj je iznos dobrovoljnog priloga za 42.486 dolara veći od iznosa, koji je bio sakupljen prešte godine.

MAC GEE (Mek Dži) zove se mladi američki Crnac, koji već pet godina čeka, da se nad njim izvrši smrtna kazna na električnom stolcu. Ovaj je Crnac optužen još 1945. g. bez konkretnog dokaza za osvrnutje jedne bijele djevojke, za koji zločin po američkim zakonima čika svakog Crnca smrtna kazna. Nedavno je u vrhovni američki sud odbio i njegovu molbu za pomilovanje. Smrtna kazna trebala je biti izvedena. U međuvremenu za interesira se za slučaj svjetske javnosti, pa su tako vrhovnom američkom sudu poslani brojni brzojavci, u kojima se moliti za pomilovanje. Ovim glasovima priključili su se nedavno i francuski katolici. Među ostalima poslali su molbu za pomilovanje pariški nadbiskup Feltin, pisac Daniel-Rops, S. Fumet, ekipe revije Esprit i mnogi drugi. Apel je uspio odgoditi za sada smrtnu kaznu.

STOVANJE SV. BENEDIKTA CRNCA U Americi se posebno širištvo prema sv. Benediktu Crnacu. To širenje vode franjevaci klerici u Washingtonu. Sv. Benedikt bio je rođen na Siciliji i stupio je u franjevaci red, kada je bio 14 godina. Ispečota bio je kuhar, zatim su ga brate izabrali za starješinu, a naposlije za novakačkog učitelja (mečtra). Crkva ga je proglašila svetim 1807. g. Budući da je bio podrijetlom rom, njezino se štovanje prostrito među američke Crnke. Danas ima u Americi 13 crkava i sedam katoličkih škola njemu posvećenih.

SLIKU UZNESENJA nastavio je nedavno u Americi fra Andreja Lewisa na jednom samoru javorovom listu. Ova je neobična slika nastala u času zastavljanja prema nebeskoj Gospoj. Umjetnici su sliku ocijenili kao vrijedan umjetnički rad, pa je stoga ona specijalno pohranjena da se sačuva za budućnost.

KATOLICKI ZVUK

Svećenik Ašmusen, prepoznati protestantski episkopalni crkve u Kielu (Njemačka), izdao je djelo pod naslovom: »Marija, Majka Božja.« Ta je knjiga napisana u počast blagoslavljenog Djive, a u nameri, da bude prouzvoljen protiv onih, koji se protive poštovanju Majke Božje. Pisac Ašmusen u svom zaključku izjavljuje: »Bez Marije nema ni Isusa. Dako poštovanje prema osobi Kristovoj ne nade odjek u poštovanju Njegove Majke, koju je Bog blagoslovio, tako dugo nešto nedostaje našo poštovanje. Dok naše molitve ne vršimo po Mariji, naše poštovanje prema Njenu Sinu nije još postiglo svoju puninu.«

HIMALAJI, naše bi Sunce bilo vrlo visoko 400 metara, a Zemlja globus od 4 metra. A što je coyek na toj tankoj kojeli zemaljko? Coyek je nistavan tijelom, a jedino je velik po svojoj nemirnoj dugi.

KATOLICI JERUZALEMA židovske zone održali su prvi put posjede židovsko-arapskog rata uobičajenu procesiju na brdo Karmel.

U BELGIJSKOM KONGU preko milijun katoličkih i poganske djece pošoda katoličke škole, u kojima je zapošljeno preko 20.000 učitelja. Za prizemanje učitelja katoličke škole postoje u Kongu tri učiteljske škole, u kojima je nedavno školovanje produljeno na četiri godine. Denja grupa od 27 domaćih učitelja, koji su završili učiteljske škole, osnovali su redovničku kongregaciju, koja lma za glavnu svoju svrhu radi u školama. Inače, apsolventi ovih učiteljskih škola su najbolji suradnici misionara i iz obitelji ovih učitelja u najvećoj mjeri potječe domaće svećenstvo.

OTOK CURASAO, broj 150.000 stanovnika, od kojih su 112.000 katolici.

LAJIČKE POMOĆNIKE MISIJA zo- ve se ustanova, koja je pre 15 godina ustanovljena u Belgiji i koja sakuplja djevojke, koje se zakletvom obvezuju, da će cijeli svoj život posvetiti radu u misijama. Među ovim djevojkama lma već broj njih sa sveučilišnom spremom i one se u misijama najvećim dijelom bave prosvojnjem, hrgljenskom i socijalnim radom. U Africi se je ovaj pokret počeo širiti među crnackim djevojkama, koje će lakše i uspješnije vrguti službu lajčkih pomoćnika misija među crnackim stanovništvom.

SINTETIKU (Nova Arhitektura), japanski arhitekcki časopis, posvećen je u jednom od svojih zadnjih brojeva četiri stranice opisu nove zgrade japskog katoličkog lista »Catholic Digest«. Projektant ove zgrade je mladi japanski arhitekt Seicho Sana, koji se obratio na katolicizam.

STATISTIKA KATOLIČKIH ŠKOLA na području francuskih izvaneuropejskih posjeda pokazuje, da na ovom području postoji 3.557 katoličkih pučkih škola s 279.449 učenika i učenica. Katoličkih srednjih škola ima 144 sa 26.695 daka te 12 katoličkih stručnih škola s 4.269 piatomaca. Iz ovoga pregleda se može razabrati, kolike napore čine francuski katolici za kulturno uzdržanje zaostalih naroda u ovim zemljama.

ENGLESKI KATOLICI su tražili od Britanskog radio društva (BBC), da se posveća vrijeme posvećeno katoličkim radio emisijama razmerno broju katoličkog stanovništva u Engleskoj. BBC je međutim uvalio zahtjev odbio. Direktor engleskih katoličkih radio emisija je izjavio, da će katolici biti pristigli prestati surađivati sa BBC, ako ona navedeni ograničavati vrijeme katoličkih emisija.

Dr. JOSEPH ENGLAENDER, njemački hirurg, bio je ovih dana reden za svećenika u svojoj 73 godini života. Dr. Englaender ima dva sina, koja su također već u godinama. Redenje je obavljeno u kolskoj katedrali. Ovo je prvi slučaj u Njemačkoj, da je netko zaređen za svećenika u ovako dubokoj starosti.

U BIRMINGHAMU, u Engleskoj, katolički su muzevi imali na uskršnji nedjeljak zajednički sv. Misu sa sv. Pribrešu. Velika katedrala je bila preplanata katoličkim muzevima. Sv. Misu je slavio birminghamski biskup, a umjesto ministarstvena odgovornost sv. Mis je odgovorno mnoštvo u crkvi.

KATOLICKO ANTITUBERKULOZNO DRUŠTVO u Belgiji podjeljivo je za Usrs 9.000 paketa tuberkuloznim lečenicima po bolnicama i sanatorijsima. Obiteljska podjeljiva je istom prilikom pomoći u iznosu od 10.000.000 belgijskih franka.

U JAPANU je osnovana nova kongregacija domaćih sestara pod imenom »Franjevačke sestre Bezgranične Marije«. Sestre će se baviti socijalnom djelatnošću i pomaganjem franjevačkih mlađa. Prvih 19 sestara ove kongregacije počeli su redovničke zavjete još ovoga ljeta.

NA AMERIČKOM OTOKU KURA ima 550 katoličkih svećenika, među njima 210 svjetovnih svećenika.

U SVEDSKOJ koja ima svega oko sedam milijuna stanovnika, bio katolički broj danas oko 16.000. Broj katolika podvostručio se zadnjih godina, u usporedbi s 1950. godinom. U Sverige su došli emigranti — katolici iz različitih zemalja.

ZNAKOVI ZVANJA

Pokušajmo ukratko nabrojiti nekoliko pojedinačnih znakova zvanja. Možemo reći, da su od redoviti, aki i ne jakutski. Osim toga naravno neće biti očekivati, da će kod sebe imati sve znakove najednoperat. S druge strane, kad ne bi imao bar male od njih, a sigurnoće može zaključiti, da nemat zvanja. To su ovu znakove:

1. Ako želite imati zvanje, ako želite stići uverjenje, da će Bog save, Ova se želja općenito najčešće očekuje, kad je duša mirna, na pr. posjete svetu Pribrešu, za vrijeme duhovnih vježbi, u motivu i t. d.

2. Sve više nas privlači molitva i svećene stvari uopće. Osim za tim, da se samotnom životu sjedimo s Bogom.

3. Sveti nam je sve dozaditi i uvjeti.

4. Bojimo se grijeha, u koje se tako lako pada i želimo izbjegi grešnim prikljikama i pogibeljima u svijetu.

5. Gdejkad je to znak zvanja, ako se duša boji, da će Bog posvati. Moliti se da ne dođe zvanja, ali se nikako ne može ostresti na malu. Ako je to zvanje zaista pravo, ono će nam brzo omiliti, kako prenječe O. Lehniku: »Ne treba imati naravne sklonosti prema redovničkom životu. Naprotiv božanski poziv i naravna odobnjost prema tomu staležu posve se dobro slaze.«

6. Revjost za spašenje duša. Razumevanje vrijednosti besmrtne duše i želja da sudjelujemo u djelu spašenja.

7. Želja žrtvovati sav život da postignemo nečiju obradnju, da privremeno Bogu osobu, koja nam je mala i draga.

8. Ako želimo dati zadovoljstvo za svoje vlastite kao i za tude grijeha, ako u svećeničkom ili redovničkom staležu želimo izbjegi napastima, za koje držimo, da bismo im inače teško mogli odletjeti.

9. Sklonost prema đevičanstvu.

10. Veseli se posve žrtvovati za Isusa, predati Mu se i ljubavi i trpljiti zbog Njega.

12. Znak je takoder pravoga zvanja pripravljeno biti primljen u bilo koji stupanj reda radi godišta, što ne posudjeno doista darova ili nismo stekli cjevitljije i potpunje naobrazbe.

NAŠI POKOJNICI

0. LJUDEVIT TRTINJAK, svećenik kapucinskog reda, umro je 1. lipnja 1951. u kapucinskom samostanu u Oslješku. Rođen je brojne obitelji 1885. u Varaždinu — na što je bio i ponosan, da je rođen Varaždin — stupio je 1903. u kap. red, u kojem je već bio njegov ujak, nedavno umrli o. O. Oleg. Bio je 1910. u Senju zaređen za svećenika. Bogoslovne nauke učio je na Rijeci, gdje je u slobodno vrijeme pomagao kod gradnje nove crkve Gospe Lurdske. Kao svećenik radio je u svima hrvatskim kapucinskim samostanima i bio gvardijanom u Splitu, Dubrovniku te dugi godine u Varaždinu. Vario je bio redovnički podmladak i kao gvardijan mnogo za nj učinio. Gospodin neka mu je za veliku plaća.

R. I. P.

Prodaje se:
Harmonij, skoro nov, s dva registra. Adresa: Zagreb, Petrova ul. 12. Sutečno Ilijev.

ORGULJAS I CRKVENI KANTOR s dugogodišnjom tradicijom, s nastupom odmah, nudi se za provinčiju prvenstveno za područje zagrebačke nadbiskupije. Specijalista na obuci crkvenih pijevackih zborova. Upitati: Tenodro Duro, učitelj, a i suprug: Sparož Josip.